

השור ולנתי שם.

הגעתי לדגניה, מסרתי לבת שבע את החפצים הנחוצים ויצאתי, כאשר עמנואל מתלווה אליו, בדרך הביתה למיטה.

באילת השחר פגשתי את בנימין מונטר. בנימין היה חבר טוב שלי, מבוגר מימי (רצח להצטרכו ואף נרשם לאירגון נהלה). והנה הוא מספר לי על צרות שיש לו עם הפנות של הקבוצה למיטה שהוא מנסה להעביר לדגניה. פרות ערביות פראיות, ברחו לו כל הזמן. והוא מבקש: "קח תעביר לי את הפרות, לי כבר אין כוח".

הסכםתי¹³ ובנימין כשבירד מימי, הוציא ציק מכיסו חמץ או שיש לירות שלחו לו מהבית ואמר לי: "קח, שישמר אצלך". ירדתי עם הפרות לדגניה כי ומסרתי אותו לידי החבר תמיר (מאוחר יותר, חבר נהלה). לא הספיקתי לחזור, וביום י"א באדר 1920.1.3. התרחש הקרב בתל-חי ובנימין מונטר גין ההרוגים. הציק שלו נשאר אצלך. אחרי עזיבת הגליל הלאכתי לשכחה של "הפועל הצעיר" מסרתי את הציק ואמרתי "תעשו בזה מה שתרצו". האם והחזרו להורים, או לא, אני יודע. אני בטוח שעשו מה שרצו.

אני הלאכתי עם זפרות לדגניה, ועמנואל עלה בכיוון למיטה. כשהגע לתל-חי הייתה התקפה של בדואים על העובדים בשדה. קבוצת חברים יצאה לעזרה ועמנואל יצא איתם. אהרון שר נהרג בתקרית זו. נהרג ממש לידיו. עמנואל חווה אז חוויה קשה. זכור לי שכטב מכתב נרגש להורים שלנו על המקרה.

כאשר הגיעו למיטה, עם רובה שקיבל בתל-חי, שוב הוכיח אומץ לב ותושיה. שודדים בדואיכו נכנסו לבית שבו היו מרכזים שארית תושבי מיטה וشدדו את רוביהם. עמנואל הצלח להתחמק, זרק את הרובה שלו לבור באחת החצרות. אחרי כן קיבל ציון לשבח מטומפלדור על שהוא היחיד באותו אירוע שהצליח לשמר על נשקו.

אפילו טרומפלדור עצמו לא ניצל מפגיעה שודדים שהפשיטו אותו ואת חבריו שהיו עמו, מיל בגדיהם. הדבר קרה בחמארה, לשם הניגע בימים הראשונים לשחוותו בגליל כדי לבדוק המצח. "לבדוק את המצח": אתה הולך ברגל בשטח פתוח מספר קילומטרים, חשו לעיני העربים, וכאשר תוקפים אותך אתה יכול לצעוק לשםים, אין נפש חייה.